

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України в Івано-Франківській області

Слідчий відділ

вул. Академіка Сахарова, 15, м. Івано-Франківськ, 76018, факс (0342) 59-00-32, тел. (0342) 59-00-32
www.ssu.gov.ua, e-mail: ivf.slid@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001579

ПОВІДОМЛЕННЯ

про нову підозру та зміну раніше повідомленої підозри

м. Івано-Франківськ

«___» квітня 2024 року

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Івано-Франківській області підполковник юстиції Богайчук Вадим Богданович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 2202400000000699 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри, відповідно до ст.ст. 42, 276, 277, 278, КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

ПОДЛПАЄВІЙ Світлані Миколаївні,
19.09.1968 року народження, українці,
громадянці України, зареєстрованій за адресою:
м. Луганськ, квар. 50-Річчя Заснування СРСР, 1,
кв.5, ІПН: 2509601228, паспорт ЕМ №565480
виданий 22.02.2000 року Жовтневим РВ УМВС
в Луганській області)

про те, що вона обґрунтовано підозрюється:

- у вчиненні державної зради, а саме: діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній безпеці України; переході на бік ворога в період збройного конфлікту, вчиненому в умовах воєнного стану, наданні іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України (в редакції Закону № 2113-ІХ від 03.03.2022);

- добровільному зайнятті громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, в тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Кримінальне правопорушення вчинено за таких обставин.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України – Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною,

соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Відповідно до частини 1 статті 17, частини 1 статті 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно статті 4 Конституції України в Україні існує єдине громадянство. Підстави набуття і припинення громадянства України визначаються законом.

Статтею 68 Конституції України передбачено, що кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Частиною 1 статті 65 встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить Автономна республіка Крим (далі – АР Крим), Донецька та Луганська області, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади рф та службових осіб з числа керівництва ЗС рф, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Оцінюючи реалізацію проголошеного в Україні Євроінтеграційного курсу розвитку держави через практичну підготовку та подальше підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом як реальну загрозу економічним та геополітичним інтересам рф, упродовж 2013 року у представників влади рф, у тому числі, службових осіб Міністерства оборони рф (далі – МО рф), Генерального штабу Збройних Сил рф (далі – ГШ ЗС рф), матеріали щодо окремих з яких виділені в інші провадження, виник спільний злочинний умисел на вчинення задля захисту інтересів рф протиправних дій на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Зокрема, розглядаючи елементами такої загрози втрату впливу рф на політичні та економічні процеси в Україні, поглиблення співпраці України з НАТО та високу ймовірність денонсації угод щодо тимчасового перебування

Чорноморського флоту рф (далі - ЧФ рф) на території України в Автономній Республіці Крим та в місті Севастополі (далі - АР Крим), вказані представники влади рф вирішили в разі невідворотності вказаних демократичних процесів, які відбувалися в Україні, поєднуючи свої дії з політичними, дипломатичними, економічними та інформаційними заходами реалізувати вказаний злочинний умисел шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів ЗС рф, у тому числі, дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим, а також із залученням інших осіб, у тому числі громадян України та рф та вчинення інших злочинів. При цьому вказані особи співучасники злочину усвідомлювали суспільно небезпечний характер таких своїх дій, передбачали заподіяння такими діями значних матеріальних збитків державі Україна, українському народові та інші тяжкі наслідки, в тому числі, в разі спротиву військовій агресії у виді загибелі людей, та бажали їх настання.

Враховуючи надзвичайно вигідне геополітичне розташування території АР Крим, яка дає змогу контролювати Південь рф, акваторії Чорного та Азовського морів, має найбільше військово-стратегічне значення серед інших територій України, вказаними представниками влади рф було прийнято рішення розпочати планування та підготовку для ведення агресивної війни проти України саме з території АР Крим, яку передбачалося окупувати та анексувати. При цьому, було враховано і те, що на цій території вже дислокувалися підрозділи ЧФ рф, що сприяло б найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС рф поряд з іншими елементами гібридної агресивної війни.

Для приховування збройного вторгнення на територію України та подальшого виправдання своїх дій вказаними особами співучасниками злочину було прийнято рішення активно використати протестний потенціал населення окремих регіонів України, в тому числі Донецької та Луганської областей, для організації та проведення незаконних сепаратистських проросійських референдумів на шкоду територіальної цілісності та недоторканості України. Кінцевою метою ведення агресивної війни проти України на території півострова Крим, Луганської та Донецької областей передбачалося відторгнення окупованих територій від України шляхом організації та проведення псевдореферендуму та подальше їх приєднання до складу рф, тобто їх анексія.

Для забезпечення схвалення та підтримки громадянами рф, у тому числі десятками тисяч російських громадян, котрі проживали в межах дислокації російських гарнізонів ЧФ рф на території АР Крим, та жителями південно-східних регіонів України злочинних діянь на шкоду суверенітету і територіальної цілісності та недоторканості України, представники влади рф на виконання спільного злочинного плану з грудня 2013 року по лютий 2014 року організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності, при цьому вказуючи на хибність Європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України, подаючи викривлену інформацію щодо подій, які відбувались в Україні, здійснюючи спотворення свідомості частини населення України з метою зміни світоглядних

настанов, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільного існування в рамках самостійної, унітарної, суверенної держави України з європейським вектором розвитку, підбурюючи до міжетнічних конфліктів та розпалюючи сепаратистські настрої серед населення південно-східних регіонів України. При цьому, підживлювались антиукраїнські та проросійські настрої серед населення АР Крим, розпалювалась міжнаціональна ворожнеча, усіляко нагніталися ксенофобські настрої серед російськомовних жителів Криму, Донецької та Луганської областей.

Ретельно відслідковуючи внутрішньополітичну обстановку в Україні та реагуючи на її загострення, з метою ефективної та оперативної реалізації злочинного умислу та контролю за його виконанням, керівництвом МО рф у період січня-лютого 2014 року було доведено до відома інших співучасників злочину з числа підлеглих військовослужбовців ЗС рф, в тому числі ЧФ рф, основні стратегічні замисли розробленого в ГШ ЗС рф злочинного плану щодо військової окупації та подальшої анексії АР Крим, Луганської та Донецької областей шляхи його реалізації, необхідна кількість сил та засобів для втілення задуму в життя та відбулося розподілення за кожним із них окремо відведених ролей в залежності від посад, котрі вони обіймали, та напрямків організації військової служби, за які відповідали, було доведено порядок взаємодії з правоохоронними органами та іншими службами рф, на яких покладалося забезпечення виконання інших супутніх завдань.

Завершивши всі необхідні дії з планування та підготовки розв'язування та ведення агресивної війни на території України, оцінюючи внутрішньополітичну кризову обстановку в Україні як найбільш сприятливу, усвідомлюючи реальний ризик втрати зовнішнього контролю над внутрішніми політичними процесами в Україні, починаючи з 20 лютого 2014 року для безпосередньої реалізації злочинного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії з боку рф території АР Крим на вказану територію України розпочато збройне вторгнення регулярних військ рф з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

У подальшому відбулася тимчасова окупація з боку рф частини території України АР Крим, яка розпочалася із збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, починаючи з 20 лютого 2014 року, а також анексія російською федерацією цієї частини території України шляхом проголошення 11 березня 2014 року на території АР Крим «Республіки Крим» суверенною державою, організації та проведення 16 березня 2014 року незаконного «загальнокримського референдуму», направлено на повалення територіальної цілісності та недоторканості України, підписання 18 березня 2014 року «Договору про прийняття до рф «Республіки Крим» і створення у складі рф нових суб'єктів» та його ратифікацію Радою Федерації Федеральних Зборів

рф
21 березня 2014 року, прийняття 21 березня 2014 року Федерального Конституційного Закону рф № 6-ФКЗ, яким прийнято до рф «Республіку Крим» та утворені в складі рф нові суб'єкти «Республіка Крим» та «місто федерального значення Севастополь».

У березні – квітні 2014 року розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації на територію Луганської та Донецької областей, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію цих територій на порушення територіальної цілісності України.

У березні-квітні 2014 року у м. Луганську групою озброєних осіб створено стійке ієрархічне терористичне об'єднання, так звану «Луганську народну республіку» (далі - «ЛНР»).

26 квітня 2014 року т. зв. «народний губернатор Луганщини» Валерій Болотов і «Уповноважений представник громад області» висунули ультиматум щодо припинення антитерористичної операції та заявили про готовність перейти до активної фази спротиву на всій території області.

27 квітня 2014 року групою сепаратистів захоплено будівлю УСБУ в Луганській області та проголошено т. зв. «Луганську народну республіку».

11 травня 2014 року відбувся т. зв. «референдум» про суверенітет Луганської народної республіки.

12 травня 2014 року на підставі проведеного псевдореферендуму проголошено незалежність т. зв. «Луганської народної республіки».

18 травня 2014 року на засіданні т. зв. «Верховної ради Луганської народної республіки затверджено Конституцію «ЛНР» як тимчасовий закон самопроголошеної республіки.

02 листопада 2014 року у м. Луганську та частині Луганської області, підконтрольній представникам «ЛНР», всупереч вимогам діючого законодавства України, проведені вибори Голови та депутатів «Народної Ради ЛНР», за результатами яких обрані «Голова «ЛНР» та «депутати «Народної Ради ЛНР», які приступили до виконання повноважень 4 та 17 листопада 2014 року відповідно.

Аналогічно, в окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України 07.04.2014 оголошено «Декларацію про суверенітет Донецької народної республіки» та 11.05.2014 проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акта про проголошення державної самостійності Донецької народної республіки», за результатами якого проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Донецька народна республіка» (далі – «днр»).

Захоплення Донецька сепаратистами попри активний спротив більшості населення відбулося протягом квітня 2014 року, внаслідок чого місто Донецьк перейшло під контроль терористичного угруповання «Донецька народна республіка» і стало центром цього угруповання. Внаслідок боїв між сепаратистськими підрозділами та Збройними Силами України, а також численних диверсійних актів, місто зазнало значних руйнувань, а велика кількість мешканців була змушена покинути місто.

Починаючи з 06 квітня 2014 року сепаратисти розпочали захоплення адміністративних будівель, опорних пунктів силових структур, а згодом і інших господарчих та інфраструктурних об'єктів.

Бойові дії війни на Донбасі почалися із захоплення 12 квітня 2014 року російськими загонами, керованими офіцерами спецслужб рф, українських міст

— Слов'янська, Краматорська і Дружківки, де захопленою у відділках МВС зброєю російські диверсанти озброїли місцевих колаборантів і прийняли до своїх лав. В умовах неспротиву місцевих силових структур України, а іноді й відкритої співпраці, невеликі штурмові загони російських диверсантів у наступні дні взяли під контроль Горлівку й інші міста Донеччини та Луганщини.

13 квітня 2014 року через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України виконувач обов'язків Президента України Указом від 14.04.2014 № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну антитерористичну операцію із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

З листопада 2021 року представники влади та зс рф, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС та інших військових формувань рф до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість - 2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 08 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку рф, республіки білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових рф, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами російської федерації та світовою спільнотою, представниками влади та зс рф розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян рф та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також скоєння провокацій, які полягали у імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗС України по території рф та тимчасово окупованих територій України.

Одночасно із зазначеним передбачалося визнання керівництвом рф т.зв. «донецької народної республіки» і «луганської народної республіки» незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією Збройних Сил України.

На виконання зазначених намірів 15 лютого 2022 року державна дума російської федерації звернулася до президента російської федерації з проханням визнати незалежність самопроголошених «донецької та луганської народних республік».

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента російської федерації з проханням визнати незалежність т.зв. «донецької та луганської народних республік».

В цей же день президент російської федерації скликав позачергове засідання ради безпеки російської федерації, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності т.зв. «донецької та луганської народних республік».

Службові особи з числа вищого керівництва рф, які входять до складу ради безпеки рф, публічно підтримали звернення державної думи рф та заявили про необхідність визнання президентом рф незалежності т.зв. «донецької народної республіки» та «луганської народної республіки».

Цього ж дня президент російської федерації підписав указ про визнання незалежності т. зв. «донецької народної республіки» та «луганської народної республіки».

22 лютого 2022 року президент російської федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані державною думою та радою федерації рф.

В цей же день президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності діям щодо нападу на Україну, направив до ради федерації рф звернення про використання збройних сил рф за межами рф, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента російської федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» т. зв. «донецької та луганської народних республік».

24 лютого 2022 року, о 05.00 год, президент російської федерації оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні.

Цього ж дня збройними силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і зс рф, віроломно здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військовим штабах і складах Збройних Сил України, а також підрозділами зс та інших військових формувань рф здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період з 05.00 год 24 лютого 2022 року та щонайменше до сьогоднішнього дня (включно) підрозділи зс та інших військових формувань рф здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктах, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який в подальшому було неодноразово продовжено, і наразі він діє строком до 13 травня 2024 року.

У відповідності до ст. 1 Закону України «Про оборону України» від 06.12.1991 № 1932-ХІІ (далі – Закон «Про оборону України») воєнний стан - це особливий правовий режим, що вводить в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози та забезпечення національної безпеки, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень.

Пунктом 9 ст. 1 Закону України «Про національну безпеку» від 21.06.2018 № 2469-VIII (далі – Закон «Про національну безпеку») визначено, що національна безпека України – це захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу та інших національних інтересів України від реальних та потенційних загроз.

У відповідності до п. 2 ст. 1 Закону «Про національну безпеку», воєнна безпека – це захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності і демократичного конституційного ладу та інших життєво важливих національних інтересів від воєнних загроз.

Відповідно до Концепції (основ державної політики) національної безпеки України національна (у тому числі державна) безпека України передбачає відсутність загрози у сферах: політичній, економічній, соціальній, воєнній, екологічній, науково-технологічній, інформаційній, і полягає зокрема: у безпеці конституційного ладу і державного суверенітету України, невтручанні у внутрішні справи України з боку інших держав, відсутності сепаратистських тенденцій в окремих регіонах та у певних політичних сил в Україні, непорушенні принципу розподілу влади, злагодженості механізмів забезпечення законності і правопорядку (в політичній сфері); у відсутності проблем ресурсної, фінансової та технологічної залежності національної економіки від інших країн, невідпливі за межі України інтелектуальних, матеріальних і фінансових ресурсів (в економічній); у відсутності посягань на державний суверенітет України та її територіальну цілісність (у воєнній); у відсутності науково-технологічного відставання від розвинутих країн (у науковотехнологічній); у невитоку інформації, яка становить державну та іншу передбачену законом таємницю, а також конфіденційної інформації, що є власністю держави (в інформаційній сфері). Інформаційна безпека України не вичерпується захистом інформації з обмеженим доступом, а охоплює також і відсутність “маніпулювання суспільною свідомістю”.

Державна безпека – це відсутність загрози, стан захищеності життєво важливих інтересів держави від внутрішніх і зовнішніх загроз в усіх вказаних вище сферах життєдіяльності держави.

Суверенітет держави означає верховенство державної влади, її самостійність усередині країни та незалежність у міжнародних відносинах, яка може бути обмежена лише необхідністю виконувати договори і зобов'язання в галузі міжнародних відносин.

Територіальна цілісність держави передбачає, що всі складові території держави (адміністративно-територіальні одиниці) перебувають в нерозривному взаємозв'язку, характеризуються єдністю і не мають власного суверенітету.

Територіальна недоторканність – це захищеність території країни в існуючих кордонах від будь-яких посягань, що можуть стосуватися незаконної зміни території України, визначеної рішеннями Верховної Ради України і міжнародними договорами України.

Обороздатність означає підготовленість держави до захисту від зовнішньої збройної агресії або збройного конфлікту. Складовими такої підготовленості є сукупність економічного, політичного, соціального, наукового, морально-психологічного і суто військового потенціалів. Стан обороноздатності України відображають її мобілізаційні можливості, кількість і якість Збройних Сил, їх здатність швидко переходити на військовий стан, організовано вступати у воєнні дії та успішно виконувати завдання по обороні від агресії.

Державна зрада може виявитися у таких формах: 1) перехід на бік ворога в умовах воєнного стану або в період збройного конфлікту; 2) шпигунство; 3) надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України.

Перехід на бік ворога означає, що громадянин України надає безпосередню допомогу державі, з якою Україна на той час перебуває у стані війни або збройного конфлікту. В конкретних випадках цей злочин може полягати у вступі на службу до певних військових чи інших формувань ворожої держави (поліції, каральних загонів, розвідки), наданні засобів для вчинення злочинів агентам спецслужб іноземних держав, усуненні перешкод для їх вчинення або наданні зазначеним агентам іншої допомоги.

Надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України - полягає в будь-якій допомозі у проведенні діяльності, направленої на завдання будь-якої шкоди інтересам України.

При цій формі не має значення, як діяла особа - за завданням іноземної держави чи з власної ініціативи. Цією формою охоплюються і випадки, коли особа, за завданням іноземних держав або їх представників, організовує (або вчинює) на шкоду інтересам України будь-який інший злочин проти основ національної безпеки України (наприклад, диверсію, посягання на життя державного чи громадського діяча).

Термін «підривна діяльність» вживається в Деклараціях Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав від 09 грудня 1981 року № 36/103, про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав, обмеження їх незалежності й суверенітету від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX) та інших.

Верховний Суд у справі № 759/5737/17 від 21.12.2022 вказав, що у контексті положень ст. 111 КК України підривною діяльністю є дії іноземних держав, іноземних організацій або їх представників, спрямовані на підриив основ національної безпеки України та завдання істотної шкоди суверенітетові, територіальній цілісності, недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України.

Підривною визнається будь-яка діяльність, що пов'язана зі спробою зміни вищих органів державної влади нелегітимним шляхом; із втручанням у міжнародну чи внутрішню політику; зі спробою зміни території чи зниженням обороноздатності України; з ужиттям заходів щодо посилення економічної залежності від інших держав тощо.

Підривною діяльністю є надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України. Це передбачає сприяння їх можливим чи дійсним зусиллям заподіяти шкоду державній безпеці України. При цьому підривною слід визнати будь-яку діяльність, пов'язану зі спробою зміни системи вищих органів державної влади нелегітимним шляхом, з втручанням у міжнародну або внутрішню політику України, зі спробою змінити її територію або знизити обороноздатність, з ужиттям заходів щодо посилення економічної залежності України від інших держав тощо.

До підривної діяльності, зокрема, належать:

- насильницька зміна чи повалення конституційного ладу, захоплення державної влади;
- розпалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів, фінансування незаконних збройних формувань на території України, організація інформаційної експансії з боку інших держав;
- організація не передбачених Конституцією України референдумів з територіальних питань.

Надання допомоги як складова способу вчинення державної зради полягає в активних діях громадянина України, який сприяє іноземній державі, іноземній організації або їх представникам у проведенні підривної діяльності проти України шляхом надання порад, вказівок, засобів чи знарядь або усуненням перешкод.

Державна зрада у формі надання іноземній державі, іноземній організації або їхнім представникам допомоги в проведенні підривної діяльності вважається закінченою з моменту, коли особа фактично почала надавати допомогу іноземній державі, іноземній організації чи їх представникам у проведенні підривної діяльності проти України.

Поняття збройний конфлікт має самостійне правове значення для кваліфікації, якщо такий конфлікт відбувається поза межами воєнного стану – у разі фактичного початку воєнних дій, але ще до оголошення воєнного стану, або взагалі у мирний час. Збройним конфліктом визнається українська гостра форма вирішення суперечностей між державами, що характеризується двостороннім застосуванням воєнної сили.

30 грудня 2022 року т. зв. «народний совет ЛНР» прийняв т. зв. «конституцію ЛНР».

Згідно п. 1 ч. 1 т. зв. «конституції ЛНР» (мовою оригіналу) «Луганская Народная Республика является равноправным субъектом Российской Федерации».

У відповідності до ст. 6 т. зв. конституції лнр (мовою оригіналу):

1. Государственная власть в Луганской Народной Республике осуществляется на основе разделения на законодательную, исполнительную и

судебную. Органы законодательной, исполнительной и судебной власти самостоятельны.

2. Государственную власть в Луганской Народной Республике осуществляют Глава Луганской Народной Республики, Народный Совет Луганской Народной Республики, Правительство Луганской Народной Республики, образуемые в соответствии с настоящей Конституцией.

3. Система органов государственной власти Луганской Народной Республики, иных государственных органов Луганской Народной Республики устанавливается Луганской Народной Республикой самостоятельно в соответствии с основами конституционного строя Российской Федерации, федеральным законом, определяющим общие принципы организации публичной власти в субъектах Российской Федерации, другими федеральными законами.

Згідно зі ст. 70 т. зв. конституції лнр (мовою оригіналу):

1. «В систему исполнительных органов Луганской Народной Республики входят Глава Луганской Народной Республики, Правительство Луганской Народной Республики, иные исполнительные органы Луганской Народной Республики.

2. Правительство Луганской Народной Республики является постоянно действующим высшим органом исполнительной власти Луганской Народной Республики. Правительство Луганской Народной Республики возглавляет систему исполнительных органов Луганской Народной Республики.

3. Правительство Луганской Народной Республики формируется Главой Луганской Народной Республики.

4. Правительство Луганской Народной Республики состоит из членов Правительства Луганской Народной Республики – Председателя Правительства Луганской Народной Республики, заместителей Председателя Правительства Луганской Народной Республики, министров Луганской Народной Республики».

Статтею 72 т. зв. конституції ЛНР визначено наступні повноваження т. зв. «правительства» (мовою оригіналу):

«Правительство Луганской Народной Республики в соответствии с компетенцией Луганской Народной Республики и в пределах своих полномочий, установленных настоящей Конституцией, законом Луганской Народной Республики:

1) обеспечивает разработку и осуществление мер, направленных на социально-экономическое развитие Луганской Народной Республики;

2) участвует в проведении единой государственной политики в сферах финансов, науки, образования, здравоохранения, культуры, физической культуры и спорта, социального обеспечения, безопасности дорожного движения и экологии;

3) осуществляет меры по реализации, обеспечению и защите прав и свобод человека и гражданина, охране собственности и общественного порядка, противодействию терроризму и экстремизму, борьбе с преступностью;

4) осуществляет меры по обеспечению государственных гарантий равенства прав, свобод и законных интересов человека и гражданина независимо от расы, национальности, языка, отношения к религии и других

обстоятельств, предотвращению любых форм ограничения прав и дискриминации по признакам расовой, национальной, языковой или религиозной принадлежности, меры, направленные на поддержку, сохранение, развитие и изучение русского языка как государственного языка Российской Федерации, а также иные меры, направленные на укрепление гражданского единства, межнационального и межконфессионального согласия;

5) разрабатывает проект бюджета Луганской Народной Республики;

6) обеспечивает исполнение бюджета Луганской Народной Республики и готовит отчет об исполнении указанного бюджета, ежегодный отчет о результатах деятельности Правительства Луганской Народной Республики, сводный годовой доклад о ходе реализации и об оценке эффективности государственных программ Луганской Народной Республики для представления их Главой Луганской Народной Республики или Председателем Правительства Луганской Народной Республики в Народный Совет Луганской Народной Республики;

7) управляет и распоряжается собственностью Луганской Народной Республики в соответствии с законами Луганской Народной Республики, а также управляет федеральной собственностью, переданной в управление Луганской Народной Республике в соответствии с федеральными законами и иными нормативными правовыми актами Российской Федерации;

8) предлагает органу местного самоуправления в Луганской Народной Республике, должностному лицу местного самоуправления привести в соответствие законодательству Российской Федерации изданные ими правовые акты в случае, если указанные акты противоречат Конституции Российской Федерации, федеральным конституционным законам, федеральным законам и иным нормативным правовым актам Российской Федерации, настоящей Конституции, законам и иным нормативным правовым актам Луганской Народной Республики, а также вправе обратиться в суд;

9) осуществляет меры по обеспечению защиты семьи, материнства, отцовства и детства, защиты института брака как союза мужчины и женщины, по созданию условий для достойного воспитания детей в семье, а также для осуществления совершеннолетними детьми обязанности заботиться о родителях;

10) осуществляет меры по координации вопросов здравоохранения, в том числе обеспечению оказания доступной и качественной медицинской помощи, сохранению и укреплению общественного здоровья, созданию условий для ведения здорового образа жизни, формированию культуры ответственного отношения граждан к своему здоровью;

11) осуществляет меры по обеспечению государственных гарантий социальной защиты населения, включая социальное обеспечение, адресной социальной поддержки граждан;

12) определяет порядок разработки и корректировки документов стратегического планирования, находящихся в ведении Правительства Луганской Народной Республики, и утверждает (одобряет) такие документы;

13) создает Аппарат Правительства Луганской Народной Республики и утверждает положение о нем;

14) осуществляет иные полномочия, установленные федеральными законами, настоящей Конституцией, законами Луганской Народной Республики, соглашениями с федеральными органами исполнительной власти, а также установленные нормативными правовыми актами Президента Российской Федерации и нормативными правовыми актами Правительства Российской Федерации, предусматривающими передачу органам исполнительной власти субъектов Российской Федерации осуществления отдельных полномочий федеральных органов исполнительной власти».

Згідно ст. 1 т. зв. «закону о правительстве луганской народной республики» від 30.03.2023 № 430-III (мовою оригіналу):

1. «Правительство Луганской Народной Республики является постоянно действующим высшим органом исполнительной власти Луганской Народной Республики.

2. Правительство Луганской Народной Республики возглавляет систему исполнительных органов Луганской Народной Республики».

Відповідно до ст. 11 т. зв. Закону до повноважень т. зв. «Правительства» в соціально-економічній сфері належить (мовою оригіналу):

«Правительство Луганской Народной Республики в пределах своих полномочий:

1) осуществляет деятельность по целеполаганию, прогнозированию, планированию и программированию социально-экономического развития Луганской Народной Республики;

2) определяет стратегию социально-экономического развития Луганской Народной Республики;

3) вырабатывает структурную и инвестиционную политику и принимает меры по ее реализации;

4) определяет прогнозы социально-экономического развития Луганской Народной Республики на долгосрочный и среднесрочный периоды;

5) определяет меры стимулирования деятельности в сфере промышленности;

6) утверждает государственные программы Луганской Народной Республики, осуществляет мониторинг и контроль их реализации; 7) принимает решение о создании предприятий и учреждений, об участии в хозяйственных обществах с использованием собственности Луганской Народной Республики;

8) участвует в осуществлении приватизации имущества, находящегося в собственности Луганской Народной Республики;

9) участвует в формировании инфраструктуры поддержки субъектов малого и среднего предпринимательства в Луганской Народной Республике и обеспечении ее деятельности».

Статью 19 т. зв. закону визначено повноваження заступників «председателя правительства» (мовою оригіналу):

«Заместители Председателя Правительства Луганской Народной Республики:

1) участвуют с правом решающего голоса в заседаниях Правительства Луганской Народной Республики;

2) участвуют в выработке и реализации политики Правительства Луганской Народной Республики;

3) участвуют в подготовке постановлений и распоряжений Правительства Луганской Народной Республики, обеспечивают их исполнение;

4) предварительно рассматривают предложения и проекты постановлений и распоряжений, вносимые в Правительство Луганской Народной Республики;

5) координируют в соответствии с утверждаемым Главой Луганской Народной Республики распределением обязанностей работу исполнительных органов Луганской Народной Республики, контролируют их деятельность и дают им поручения;

6) в случаях, предусмотренных настоящим Законом, проводят заседания Правительства Луганской Народной Республики в соответствии с утверждаемым Главой Луганской Народной Республики распределением обязанностей;

7) осуществляют иные полномочия, предусмотренные законами Луганской Народной Республики, указами Главы Луганской Народной Республики и актами Правительства Луганской Народной Республики».

01 червня 2023 року т. зв. «временно исполняющий обязанности главы луганской народной республики» Пасічник Л.І. підписав указ № УТ-4/23 про створення т. зв. «правительства ЛНР» як вищого виконавчого органу, створеного у повній відповідності до законодавства РФ, який «набуде функцій раніше чинного уряду та очолить систему виконавчих органів ЛНР».

У той же час, перебуваючи на тимчасово окупованій території Луганської області, громадянка України Подліпаєва Світлана Миколаївна, усвідомлюючи суспільну небезпеку своїх дій, діючи умисно, всупереч інтересам держави Україна, її суверенітету й територіальній цілісності, усвідомлюючи, що вона вчиняє державну зраду в період воєнного стану, прийняла пропозицію представників окупаційної адміністрації РФ щодо зайняття посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території.

Зокрема, 07 липня 2023 року Подліпаєву С.М. призначено на посаду заступника голови уряду «ЛНР» та добровільно прийняла рішення співпрацювати з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, шляхом підтримання і реалізації їх дій та рішень держави-агресора в тому числі окупаційної адміністрації.

Перебуваючи на посаді заступника голови уряду «ЛНР», Подліпаєва С.М., системно, умисно здійснюючи підривну діяльність проти України, виконує функції, визначені ст. 19 «закону о правительстве луганской народной республики» від 30.03.2023 № 430-III (мовою оригіналу), керує діяльністю незаконно створених на окупованій території України «міністерства фінансів ЛНР, міністерства економічного розвитку ЛНР, міністерства майнових та земельних відносин, комітету конкурентної політики ЛНР, служби фінансово-бюджетного контролю ЛНР».

Так, з метою реалізації рішень держави-агресора, зокрема федерального закону «про вільну економічну зону на територіях Л/ДНР, Запорізької та Херсонської областей», який набув чинності з 01.06.2023 року, Подліпаєва Світлана Миколаївна залучила підприємства, які функціонують на території

тимчасово окупованої території Луганської області, до отримання статусу учасника «вільної економічної зони».

Зокрема, за сприяння Подліпаєвої С.М. статус учасника «вільної економічної зони» отримали «Алчевський металургійний завод», «Стаханівський завод феросплавів» та «Луганський завод трубопровідної арматури «Маршал». З даного приводу Подліпаєва С.М. дала інтерв'ю телеканалу «Луганськ 24», де наголосила на тому, що її пріоритетним завданням як заступника голови уряду «ЛНР» є розвиток економіки «ЛНР», у тому числі, розширення та зміцнення економічних зв'язків з іншими суб'єктами російської федерації.

Таким чином, Подліпаєва Світлана Миколаївна обґрунтовано підозрюється у вчиненні державної зради, а саме: діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній безпеці України; переході на бік ворога в період збройного конфлікту, вчиненому в умовах воєнного стану, наданні іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України (в редакції Закону № 2113-ІХ від 03.03.2022);

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України, захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно ст. 132 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. Зазначені конституційні принципи організації територіального устрою обумовлені формою державного устрою України як унітарної держави, закріпленою ст. 2 Основного Закону держави.

Відповідно до ст. 133 Конституції України, систему адміністративно-територіального устрою України складають: Автономна Республіка Крим, області, райони, міста, райони в містах, селища і села. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-

Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва збройних сил російської федерації (далі — ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України - в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування непередбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу збройних сил російської федерації (далі — ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту російської федерації (далі - ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того, здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, указаними особами у березні — квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких - у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією - здійснення терористичної діяльності, створювали

враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

У березні-квітні 2014 року у м. Луганську та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія РФ шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств РФ, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Луганської області та порушення територіальної цілісності України.

Після окупації 07.04.2014 м. Луганська та всієї території Луганського району представниками збройних формувань рф фактично узурповано всі владні повноваження на тимчасово окупованій території району шляхом збройного захоплення адміністративних будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, встановлення інституту військових комендатур, запровадження тотального контролю та жорсткого управління в усіх сферах життєдіяльності громади селища, фактичної ліквідації приватної власності, свободи слова, пересування та волевиявлення, а також шляхом повсякденного залякування населення, застосування фізичного і психологічного впливу до окремих категорій суспільства та верств населення.

У подальшому, на тимчасово окупованій території Луганської області, всупереч законодавству України, 11.05.2014 проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акту про державну самостійність Луганської народної республіки», за результатами якого 12.05.2014 проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «луганська народна республіка» (далі - «лнр»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «лнр» представниками рф з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані підрозділи політичного (так звані «органи державної влади «лнр»») та силового блоків (до складу яких увійшли представники так званих правоохоронних органів та незаконних збройних формувань), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

Надалі представниками самопроголошеної «лнр», які контролюються окупаційною адміністрацією російської федерації, з числа своїх громадян та місцевого населення області сформовано політично-управлінські (т.зв. «органи государственной власти лнр») та силові органи.

У подальшому, 18.05.2014 на тимчасово окупованій території Луганської області представниками т. зв. «лнр» прийнято документ з ознаками нормативності «конституция луганской народной республики». Відповідно до вказаного документу, одним із так званих «органів влади ЛНР» є «народный совет луганской народной республики — парламент луганской народной республики», котрий є постійно діючим вищим та єдиним законодавчим (представницьким) органом державної влади «луганской народной республики», обирається на п'ять років та складається із 50 депутатів.

Місцем розташування вказаного незаконного органу влади є: Луганська область, м. Луганськ, Ленінський район, пл. Героїв ВВВ, буд. 3.

У результаті вищезазначених подій частина території Луганської області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, РФ на території Луганської області так званої «ЛНР», які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-УІІ від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-УІІ від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» №1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України та бюджетні установи, згідно з Постановою Кабінету Міністрів України № 595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

Відповідно до прийнятого 29.03.2019 самопроголошеним «народним советом ЛНР» «закону ЛНР об общественной палате луганской народной республики», вказана «общественная палата» є консультативно-дорадчим органом на яку покладено завдання із забезпечення погодження суспільних інтересів громадських об'єднань, органів «державної» влади та органів місцевого самоврядування для вирішення найбільш важливих питань економіки та соціального розвитку «ЛНР», захисту прав та свобод громадян шляхом висування та підтримки цивільних ініціатив направлених на реалізацію «конституційних» прав, свобод та інтересів громадян, надання пропозицій голові «ЛНР» та іншим органам «державної» влади.

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента російської федерації з проханням визнати незалежність так званих Донецької та Луганської народних республік.

У цей же день, президент російської федерації скликав позачергове засідання ради безпеки російської федерації, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності Донецької та Луганської народних республік.

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення державної думи РФ та заявили про необхідність визнання президентом РФ незалежності «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки».

Цього ж дня президент російської федерації підписав указ про визнання незалежності так званих Донецької народної республіки та Луганської народної республіки.

При цьому, всупереч наведеним вище нормам президент російської федерації, а також інші представники влади російської федерації, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з

приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту Організації Об'єднаних Націй і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), продовжили планування, підготовку та розв'язання агресивної війни проти України.

З цією метою 22 лютого 2022 року президент російської федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані державною думою та радою федерації РФ.

У цей же день президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до ради федерації РФ звернення про використання збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента російської федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24 лютого 2022 року президент російської федерації оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні, після чого був відданий наказ на вторгнення підрозділів збройних сил російської федерації на територію України.

Після того, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу, військовослужбовці збройних сил російської федерації шляхом збройної агресії, незаконно вторглися на територію України, перетнувши лінію державного кордону України, розташовану в Автономній Республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та шляхом застосування зброї здійснили напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти, а також здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується до теперішнього часу та призводить до тяжких наслідків.

Указані дії супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Російська федерація вчинила злочин агресії проти України та здійснила тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань РФ, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих

міністерству оборони рф, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам рф, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих рф, а також за допомогою окупаційної адміністрації рф, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні рф самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який в подальшому було неодноразово продовжено, і наразі він діє строком до 13 травня 2024 року.

Так, відповідно до положень ч. 1 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України від 15.04.2014 (в редакції від 07.05.2022, далі за текстом – Закону № 1207-VII), тимчасово окупована територія російською федерацією територія України (далі – тимчасово окупована територія) є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Тимчасова окупація Російською Федерацією території України, визначених ч. 1 ст. 3 цього Закону, незалежно від її тривалості, є незаконною і не створює для Російської Федерації жодних територіальних прав.

За державою Україна, територіальними громадами сіл, селищ і міст, розташованих на тимчасово окупованій території, органами державної влади, органами місцевого самоврядування та іншими суб'єктами публічного права зберігається право власності, інші речові права на майно, в тому числі на нерухоме майно, включаючи земельні ділянки, що знаходяться на тимчасово окупованій території.

Тимчасово окупованою територією відповідно до п. 7 ч. 1 ст. 1-1 Закону № 1207-VII, є частина території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили й здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування РФ встановили і здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації.

Відповідно до п. 6 розділу II Наказу Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України № 309 від 22.12.2022 року «Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією» територію Луганського району з 07.04.2014 внесено в перелік територій України, які тимчасово окуповані російською федерацією.

Також, положеннями п. 6 ч. 1 ст. 1-1 Закону №1207-VII визначено, що окупаційна адміністрація Російської Федерації, це сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних РФ самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Разом з цим, у невстановлений досудовим розслідуванням час, представниками збройних формувань російської федерації всупереч порядку, встановленому Конституцією України, Законами України «Про місцеві державні адміністрації», «Про місцево самоврядування в Україні» та іншими нормативно-правовими актами, цілеспрямовано було створено окупаційну адміністрацію російської федерації, з метою подальшого утримання адміністративно-політичного контролю на захопленій військовим шляхом території міста та реалізації всіх узурпованих владних повноважень.

Російська окупаційна влада – це система органів, утворених російською федерацією або за сприянням російської федерації на території АР Крим, міста Севастополя, на тимчасово непідконтрольних органам влади України територіях окремих районів областей України, а також незаконні організації на зазначених територіях, представники цих органів та незаконних організацій.

Колабораціонізм – це співпраця громадянина України з російською окупаційною владою та створеними чи підтримуваними російською федерацією незаконними збройними формуваннями в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі, а також на тимчасово непідконтрольних органам влади України територіях окремих районів областей України, в т.ч. і Луганської області.

30 грудня 2022 року т. зв. «народний совет ЛНР» прийняв т. зв. «конституцію ЛНР».

Згідно п. 1 ч. 1 т. зв. «конституции ЛНР» (мовою оригіналу) «Луганская Народная Республика является равноправным субъектом Российской Федерации».

У відповідності до ст. 6 т. зв. конституції лнр (мовою оригіналу):

1. Государственная власть в Луганской Народной Республике осуществляется на основе разделения на законодательную, исполнительную и судебную. Органы законодательной, исполнительной и судебной власти самостоятельны.

2. Государственную власть в Луганской Народной Республике осуществляют Глава Луганской Народной Республики, Народный Совет Луганской Народной Республики, Правительство Луганской Народной Республики, образуемые в соответствии с настоящей Конституцией.

3. Система органов государственной власти Луганской Народной Республики, иных государственных органов Луганской Народной Республики устанавливается Луганской Народной Республикой самостоятельно в соответствии с основами конституционного строя Российской Федерации, федеральным законом, определяющим общие принципы организации

публичной власти в субъектах Российской Федерации, другими федеральными законами.

Згідно зі ст. 70 т. зв. конституції лнр (мовою оригіналу):

1. «В систему исполнительных органов Луганской Народной Республики входят Глава Луганской Народной Республики, Правительство Луганской Народной Республики, иные исполнительные органы Луганской Народной Республики.

2. Правительство Луганской Народной Республики является постоянно действующим высшим органом исполнительной власти Луганской Народной Республики. Правительство Луганской Народной Республики возглавляет систему исполнительных органов Луганской Народной Республики.

3. Правительство Луганской Народной Республики формируется Главой Луганской Народной Республики.

4. Правительство Луганской Народной Республики состоит из членов Правительства Луганской Народной Республики – Председателя Правительства Луганской Народной Республики, заместителей Председателя Правительства Луганской Народной Республики, министров Луганской Народной Республики».

Статтею 72 т. зв. конституції ЛНР визначено наступні повноваження т. зв. «правительства» (мовою оригіналу):

«Правительство Луганской Народной Республики в соответствии с компетенцией Луганской Народной Республики и в пределах своих полномочий, установленных настоящей Конституцией, законом Луганской Народной Республики:

1) обеспечивает разработку и осуществление мер, направленных на социально-экономическое развитие Луганской Народной Республики;

2) участвует в проведении единой государственной политики в сферах финансов, науки, образования, здравоохранения, культуры, физической культуры и спорта, социального обеспечения, безопасности дорожного движения и экологии;

3) осуществляет меры по реализации, обеспечению и защите прав и свобод человека и гражданина, охране собственности и общественного порядка, противодействию терроризму и экстремизму, борьбе с преступностью;

4) осуществляет меры по обеспечению государственных гарантий равенства прав, свобод и законных интересов человека и гражданина независимо от расы, национальности, языка, отношения к религии и других обстоятельств, предотвращению любых форм ограничения прав и дискриминации по признакам расовой, национальной, языковой или религиозной принадлежности, меры, направленные на поддержку, сохранение, развитие и изучение русского языка как государственного языка Российской Федерации, а также иные меры, направленные на укрепление гражданского единства, межнационального и межконфессионального согласия;

5) разрабатывает проект бюджета Луганской Народной Республики;

6) обеспечивает исполнение бюджета Луганской Народной Республики и готовит отчет об исполнении указанного бюджета, ежегодный отчет о результатах деятельности Правительства Луганской Народной Республики, сводный годовой доклад о ходе реализации и об оценке эффективности

государственных программ Луганской Народной Республики для представления их Главой Луганской Народной Республики или Председателем Правительства Луганской Народной Республики в Народный Совет Луганской Народной Республики;

7) управляет и распоряжается собственностью Луганской Народной Республики в соответствии с законами Луганской Народной Республики, а также управляет федеральной собственностью, переданной в управление Луганской Народной Республике в соответствии с федеральными законами и иными нормативными правовыми актами Российской Федерации;

8) предлагает органу местного самоуправления в Луганской Народной Республике, должностному лицу местного самоуправления привести в соответствие законодательству Российской Федерации изданные ими правовые акты в случае, если указанные акты противоречат Конституции Российской Федерации, федеральным конституционным законам, федеральным законам и иным нормативным правовым актам Российской Федерации, настоящей Конституции, законам и иным нормативным правовым актам Луганской Народной Республики, а также вправе обратиться в суд;

9) осуществляет меры по обеспечению защиты семьи, материнства, отцовства и детства, защиты института брака как союза мужчины и женщины, по созданию условий для достойного воспитания детей в семье, а также для осуществления совершеннолетними детьми обязанности заботиться о родителях;

10) осуществляет меры по координации вопросов здравоохранения, в том числе обеспечению оказания доступной и качественной медицинской помощи, сохранению и укреплению общественного здоровья, созданию условий для ведения здорового образа жизни, формированию культуры ответственного отношения граждан к своему здоровью;

11) осуществляет меры по обеспечению государственных гарантий социальной защиты населения, включая социальное обеспечение, адресной социальной поддержки граждан;

12) определяет порядок разработки и корректировки документов стратегического планирования, находящихся в ведении Правительства Луганской Народной Республики, и утверждает (одобряет) такие документы;

13) создает Аппарат Правительства Луганской Народной Республики и утверждает положение о нем;

14) осуществляет иные полномочия, установленные федеральными законами, настоящей Конституцией, законами Луганской Народной Республики, соглашениями с федеральными органами исполнительной власти, а также установленные нормативными правовыми актами Президента Российской Федерации и нормативными правовыми актами Правительства Российской Федерации, предусматривающими передачу органам исполнительной власти субъектов Российской Федерации осуществления отдельных полномочий федеральных органов исполнительной власти».

Згідно ст. 1 т. зв. «закону о правительстве луганской народной республики» від 30.03.2023 № 430-III (мовою оригіналу):

1. «Правительство Луганской Народной Республики является постоянно действующим высшим органом исполнительной власти Луганской Народной Республики.

2. Правительство Луганской Народной Республики возглавляет систему исполнительных органов Луганской Народной Республики».

Відповідно до ст. 11 т. зв. Закону до повноважень т. зв. «Правительства» в соціально-економічній сфері належить (мовою оригіналу):

«Правительство Луганской Народной Республики в пределах своих полномочий:

1) осуществляет деятельность по целеполаганию, прогнозированию, планированию и программированию социально-экономического развития Луганской Народной Республики;

2) определяет стратегию социально-экономического развития Луганской Народной Республики;

3) вырабатывает структурную и инвестиционную политику и принимает меры по ее реализации;

4) определяет прогнозы социально-экономического развития Луганской Народной Республики на долгосрочный и среднесрочный периоды;

5) определяет меры стимулирования деятельности в сфере промышленности;

6) утверждает государственные программы Луганской Народной Республики, осуществляет мониторинг и контроль их реализации; 7) принимает решение о создании предприятий и учреждений, об участии в хозяйственных обществах с использованием собственности Луганской Народной Республики;

8) участвует в осуществлении приватизации имущества, находящегося в собственности Луганской Народной Республики;

9) участвует в формировании инфраструктуры поддержки субъектов малого и среднего предпринимательства в Луганской Народной Республике и обеспечении ее деятельности».

Статтею 19 т. зв. закону визначено повноваження заступників «председателя правительства» (мовою оригіналу):

«Заместители Председателя Правительства Луганской Народной Республики:

1) участвуют с правом решающего голоса в заседаниях Правительства Луганской Народной Республики;

2) участвуют в выработке и реализации политики Правительства Луганской Народной Республики;

3) участвуют в подготовке постановлений и распоряжений Правительства Луганской Народной Республики, обеспечивают их исполнение;

4) предварительно рассматривают предложения и проекты постановлений и распоряжений, вносимые в Правительство Луганской Народной Республики;

5) координируют в соответствии с утверждаемым Главой Луганской Народной Республики распределением обязанностей работу исполнительных органов Луганской Народной Республики, контролируют их деятельность и дают им поручения;

6) в случаях, предусмотренных настоящим Законом, проводят заседания Правительства Луганской Народной Республики в соответствии с

утверждаемым Главой Луганской Народной Республики распределением обязанностей;

7) осуществляют иные полномочия, предусмотренные законами Луганской Народной Республики, указами Главы Луганской Народной Республики и актами Правительства Луганской Народной Республики».

01 червня 2023 року т. зв. «временно исполняющий обязанности главы луганской народной республики» Пасічник Л.І. підписав указ № УТ-4/23 про створення т. зв. «правительства ЛНР» як вищого виконавчого органу, створеного у повній відповідності до законодавства РФ, який «набуде функцій раніше чинного уряду та очолить систему виконавчих органів ЛНР».

В той же час, перебуваючи на тимчасово окупованій території Луганської усвідомлюючи суспільну небезпеку своїх дій, діючи умисно, всупереч інтересам держави Україна, її суверенітету й територіальній цілісності, прийняла пропозицію представників окупаційної адміністрації РФ щодо зайняття посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території.

Зокрема, 07 липня 2023 року Подліпаєва С.М. призначена на посаду заступника голови уряду «ЛНР» та добровільно прийняла рішення співпрацювати з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, шляхом підтримання і реалізації їх дій та рішень держави-агресора в тому числі окупаційної адміністрації.

Згідно службових обов'язків Подліпаєва С.М. відповідає за діяльність фінансово-економічного сектору т. зв. «ЛНР», що включає в себе т. зв. «міністерство фінансів ЛНР, міністерство економічного розвитку ЛНР, міністерство майнових та земельних відносин, комітет конкурентної політики ЛНР, службу фінансово-бюджетного контролю ЛНР».

Так, з метою реалізації рішень держави-агресора, зокрема федерального закону «про вільну економічну зону на територіях Л/ДНР, Запорізької та Херсонської областей», який набув чинності з 01.06.2023 року, Подліпаєва Світлана Миколаївна залучає підприємства, які функціонують на території тимчасово окупованої території Луганської області, до отримання статусу учасника «вільної економічної зони».

Зокрема, за сприяння Подліпаєвої С.М. статус учасника «вільної економічної зони» отримали «Алчевський металургійний завод», «Стаханівський завод феросплавів» та «Луганський завод трубопровідної арматури «Маршал». З даного приводу Подліпаєва С.М. дала інтерв'ю телеканалу «Луганськ 24», де наголосила на тому, що її пріоритетним завданням як заступника голови уряду «ЛНР» є розвиток економіки «ЛНР», у тому числі, розширення та зміцнення економічних зв'язків з іншими суб'єктами російської федерації.

З огляду на викладене, Подліпаєва Світлана Миколаївна обґрунтовано підозрюється в добровільному зайнятті громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій, у незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території, в тому числі в окупаційній

адміністрації держави-агресора, тобто в учиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111¹ КК України.

В сукупності Подліпаєва С.М. підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 111, ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБ України в Івано-Франківській області
підполковник юстиції

Вадим БОГАЙЧУК

ПОГОДЖЕНО

Начальник відділу Івано-Франківської
обласної прокуратури

Богдан БУРАК

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним кодексом України (КПК України), а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених КПК України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрювана _____ С.М. Подліпаєва

« ____ » год. « ____ » хв. « ____ » _____ 2024 року.

Повідомлення про підозру вручив:
**Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
 УСБ України в Івано-Франківській області
 підполковник юстиції**

Вадим БОГАЙЧУК